

Arteră rutieră. România. Aglomerație teribilă, claxoane stridente, șoferi grăbiți, nervi întinși la maxim... Nu sunt chiar cel mai timid cu puțință la volan, dar cum habar nu am pe unde trebuie să o iau, în lipsa oricăror indicatoare rutiere sau alte repere vizuale, mă văd nevoit să trag pe dreapta și să întreb pe cineva. „Pe dreapta” e un fel de a spune... căci „pe dreapta” nu prea există! Mașini, una lângă alta, pe două rânduri, unele suite pe trotuar, parcate cum la tăiat capul pe fiecare, fără nicio noimă, în toate pozițiile posibile. Așa încât recurg la ultima soluție cu puțință, semnalul de avarie. Claxoanele, înapoia mea, se întetesc apăsate parcă la comandă. Strigăte, înjurături, unul se apropie furios de mașină și se răstește: „Ce faci, bă, nene, de ce o lași aici?” „Nu o las aici, încerc să mă orientez, trebuie să ajung pe strada Călugăreni...”, apuc să zic, marcând, într-un fel, măcar prin limbaj, că dialogul nostru ar trebui să aibă alte coordonate. „Ce, bă, ești ijmecher – vine, prompt, răspunsul matahalei unsuroase care-și mutase fizicul întru admonestarea mea – unde dreacu’ să te orientezi, trage-o mai în față și ia-ți bicicletă, bă, nene, nu mai încurca lumea că are treabă...” Da, de presupus, toți avem treabă...

Fragmente de viață

Maior
Florin ȘPERLEA
fsperlea@yahoo.com

Arteră rutieră. Undeva in SUA, California. Am închiriat o mașină pentru câteva zile, m-am înarmat cu hărțile potrivite, dar, inevitabil, în ciuda numeroaselor indicatoare rutiere, mă aflu în apropierea unei intersecții de unde pare să fie tot mai greu să mă orientez. „Pe dreapta” sunt parcate mașini, este aglomerație, recurg la salvatorul semnal de avarie. Niciun claxon. Cobor, în speranța că pot întreba pe cineva. Un biciclist, echipat după toate normele profesionale, care pare să se antreneze pentru vreun concurs, se oprește, își întrerupe tacticos cronometrul și, zâmbind, mă întreabă cu ce îmi poate fi de folos. Șoferul mașinii dinapoia mea coboară și el, nedumerit de semnalul de avarie, iar după ce află unde doresc să ajung începe să-mi explice calea cea mai potrivită. Un al doilea șofer apare ca din senin și se străduiește să-mi explice o altă rută. După un scurt dialog între ei, primul șofer cedează, politicos: „Cred că aveți dreptate! Pe acolo este cel mai bine să mergeți!”

Le mulțumesc tuturor, ne pregătim să ne vedem fiecare de drum, când tocmai își face apariția un polițist. Vrea să știe ce s-a întâmplat și de ce staționăm acolo. Nu apuc să deschid gura că unul dintre șoferi îi și explică.

„Vă rog să mă urmați”, îmi spune scurt, militărește. Sunt puțin încurcat. Probabil că o să-mi dea amendă acum, îmi zic în sine, trebuie să mai merg și la cine știe ce secție de poliție pentru staționarea aiurea în apropierea unei intersecții, naiba m-a pus să închiriez mașina... Se urcă pe motocicletă și îmi face semn să-l urmez. Mă învârt pe niște străzi, mă uit în jur după secția de poliție la care mă aștept să ajungem dintr-o clipă în alta.

La capătul unei alte străzi se oprește, coboară sprinten de pe motocicletă și se apropie de mașina mea, oprită pe marginea drumului. „Mergeți drept înainte, îmi spune, și apoi intrați pe autostradă. Mă bucur că am putut să vă fiu de folos. Vă doresc o zi minunată” Se urcă pe motocicletă și face cale întoarsă spre oraș.

În urma lui, rămân pentru câteva clipe țintuit locului. Ca să-mi revin...

Linia de miră

1. În anul când Capitala României va găzdui Summitul NATO, se cuvine și rememorarea unor fapte mai puțin cunoscute, cu rostul lor, incontestabil, în invitarea țării noastre în comunitatea euroatlantică. Dincolo de scurtele declarații de presă, prilejuite de evenimente anunțate prin comunicate seci, redactate pe un ton impersonal, care pentru jurnaliștii avizați sunt mai mult sau mai puțin previzibile, arareori răzbate, până la anonimii ce compun opinia publică, munca imensă a unor echipe de experți militari și civili, angajamentul unor lideri conștienți de mandatele asumate, ce poartă amprenta personalității lor puternice, pentru care încremenirea în proiect, frica de a promova proiecte temerare, precum și politica struțului au fost și rămân povești de adormit copiii unui veac apus.

Istoria militară a perioadei postdecembriste se va scrie și rescrie până când patimile unora se vor fi stins, orgoliile altora se vor estompa, rivalitățile pasagere vor stârni cel mult zâmbete sau evocări relativ literare. Presiunea cotidianului va dispărea, situațiile conjuncturale se vor dovedi a fi deloc

întâmplătoare, gesturi aparent surprinzătoare vor fi prezentate ca expresia unei lucidități asumate în Interesul Național. Cel servit cu bun-simț, modestie și rigoare profesională, nu

vedea doar o parte din piesele care alcătuiesc mozaicul unui eveniment de interes public. În timp însă, puse cap la cap, secvențele ce s-au derulat într-un moment sau altul capătă semnificații noi. Cu

Colonel dr. Ion PETRESCU
ionpetrescu@yahoo.com

JURNAL (NE)CENZURAT

clamat spre iluminarea imaginii personale. Iar limpezirea momentelor închise se va face într-un mediu total schimbat, unde majoritatea covârșitoare o va constitui masa de voluntari. Acești bărbați puternici vor acum, nu mâine, nu doar echipament și armament modern, misiuni în teatrele de operații și salarii ca în NATO, ci și adevărul în integritate despre tranziția de la Tratatul în care limba oficială între cosemnatari era cea folosită la Kremlin la Alianța unde partenerii de idealuri și obiective vorbesc, cu aceeași ușurință, terminologia utilizată la Casa Albă sau la Palatul Élysée.

Sigur că un simplu jurnalist, fie el și purtător al uniformei militare, poate

condiția să nu fie subestimate sau supraevaluate.

Nu ne-am propus să facem dezvăluiri senzaționale, nici să reconstituim întâmplări cu tâlc. Am căutat să înțelegem mai bine Oamenii, care în împrejurări diverse, pe paliere diferite, și-au servit cu credință Patria.

Și nu au făcut-o oricum. Dovadă că ani buni au tăcut, fiind convinși că se va afla cândva aportul lor real, atâta cât a fost, la consolidarea încrederii occidentalilor în forța noastră militară.

Dincolo de momente și documente, de cronici oficiale și prezențe publice, au fost clipe în care militari demni nu s-au sfiit să țină fruntea sus, să aibă argumente inteligente pentru țara lor, să iasă din tiparele unor întrevederi limitate inițial la câteva minute.

Un asemenea demers se justifică și pentru că oameni admirați ieri de aliați, cotați ca profesioniști pentru care omologii lor au tot respectul, au fost unii dați uitării, iar alții au devenit ținta unor campanii ale căror inițiatori nu sunt greu de ghicit.

Dacă vorbim de demnitate militară, cea asumată în clipe de cumpănă, rememorarea, evident jurnalistică, a unor momente și Oameni din istoria postdecembristă devine un act reparatoriu necesar în vremuri ce par înghețate de viscoliri dese.

Pentru că Armata României nu este doar a celor ce azi o servesc cu credință. Sute de mii de veterani și rezerviști privesc la ea ca la un Reazem Național de care va mai fi nevoie. Unul de care ei, camarazii noștri, se mai sprijină azi. În primul rând sufletește.

Va urma

Din alte armate

Cristi VECERDEA/CRIV

